

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. EDGINTON

ΚΡΥΕΣ ΚΙ' ΑΨΥΧΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΠΟΓΟΗΓΕΥΜΕΝΟΣ, νευρισμένος ο σέρ Μπέν Ουάρντερ επέστρεψε στο μικρό διαμέριμα, το οποίο διατηρούσε στο Λονδίνο.

— Πφφ! Τι κρύες, τί άψυχες πού είνε ή σημερινές γυναίκες! — μουρμούρισε με άηδία.

Μήνες τώρα ο σέρ Μπέν πολιορκούσε στενά την όμορφη μίσεες Κάμπελ. Τί δεν είχε κάνει για να την κατακτήσει! Κάθε μέρα της έστελνε άγκαλιές ολόκληρες από τα όμορφατερά λουλουδία, την πήγαινε στα θέατρα, της πρόσφερε

τά πιό έκλεκτά γεύματα στ' άριστοκρατικά κέντρα του Λονδίνου, έκαναν ρωμαντικούς περιπάτους μόνοι τους, οι δύο τους ή πήγαιναν έκδρομές. Καί με πίση ύπομονη άκουγε κάθε μέρα τά άτέλειαια παρτίτσιά της έναντιόν του άνδρός της, για την έγκατάλειψή της, για τί θασασισμένη, την πνευμένη ζωή της! Κι' άπόψε εκεί πού νόμιζε πώς είχε νικήσει πειά τους τελευταίους διαταγμούς της... Πφφ! κι' αυτή ήταν σαν τίς άλλες γυναίκες, τίς σημερινές κρύες κι' άψυχες γυναίκες!

“Η μήπως ή μίσεες Κάμπελ όταν δέν γόζιταν τίς φιλοφρονήσεις του, δεν ήξερε τάχα πού ήταν φυσικό να καταλήξουν δλ' αυτά; “Α! πού ήταν ό παλιός, καλός καιρός, όταν τά κορίτσια ήταν γεμάτα ζωή, γεμάτα φωτιά!”

Ξαφνικά ο σέρ Μπέν θυμήθηκε την κόμισσα ντε λά Ρισιέν, την όποια είχε γνωρίσει ένα χρόνο προητέρω στο Παρίσι. Νά, γυναίκα μιά φορά! “Όμορφη γεμάτη ζωή και πάθος!”

Πόσο την είχε αγαπήσει! Δυστυχώς, εκεί πού νόμιζε πώς ή τσαχτίνα Τζούλια θά γινόταν δική του, ό άνδρας της είχε έπιστρέψει ξαφνικά από κάποια άποστολή του στην “Εγγύς Άνατολή. Είχε λάθει μιά διμυνο άδεια κι' ό σέρ Μπέν θεώρησε φρόνιμο ν' άπομακρυνθί. “Η κόμισσα έφυγε τότε από τό Παρίσι για να περάσουν τους μήνες της άδειας μαζί με τόν άνδρα της στην Κιναή Άκτή. “Όστόσο είχε διατηρήσει μία φιλική άλληλογραφία με τόν σέρ Μπέν. “Από τά γράμματα της Τζούλιας είχε μάθει πώς ό κόμης έλειπε στο έξωωτερικό κι' έτσι αποφάσισε να πάη στο Παρίσι για να ξεχάση μέσα στη θερμή άγκαλιά της όμορφης Τζούλιας, την ψυχρότητα της μίσεες Κάμπελ. Γιατί αυτή τη φορά ήταν θέβαιος πώς ή άπουσία του κόμης θά παρατεινόταν κι' έτσι θά είχε έλο τόν άπαιτούμενο καιρό για την κατάκτηση της καρδιάς της ώραιας του!

“Ο σέρ Μπέν κυτάχθηκε στον καθρέφτη, διόρθωσε τη γραβάτα του και έντωσε όλο τό άνάστημά του... “Όστόσο δεν έβωσε, ή δέ θέλησε να δώσει προσοχή, ούτε στις ριτίδες πού αλλάκωναν τό πρόσωπό του, ούτε στη φαλάκρα, την όποια μόλις κατόρθωνε να σκεπάσει με μιά τούφα τών μαλλιών του...”

“Ο σέρ Μπέν, έπευσε στο σταθμό και πήρε τό τραίνο για τό Χαμοζό, όπου βρισκόταν ό πύργος του. “Εκεί, ή γυναίκα του, ζούσε όλο τό χρόνο άποτραθηγμένη από την κοσμική κίνηση της πρωτεύουσας. Μάταια ή λαίδη Ουάρντερ είχε προσπαθήσει να συγκρατήση τόν άνδρα της κοντά της. “Ήταν χρόνια τώρα πού ή άγάπη του της ξέφυγε... Με πόνο καρδιάς έβλεπε την άδιαφορία του προς αυτήν. Στην αρχή υπέφερε πολύ από την έγκατάλειψη αυτή, τέλος όμως τό είχε πάρει άπόφαση. Περνούσε τώρα τόν καιρό της με τά λουλουδία της... Είχε γίνει γνωστή στις

έκθέσεις τών άνθών για τά σπάνια είδη πού εξέθετε, για τά όρχοειδή της, τίς τριανταφυλλίες της και τίς τουλίπες της, τά όποια έπανειλημμένως είχαν θραβευθί. Τόσο ήταν τό πάθος της για την άνθοκομία ώστε δέν διατάζε κάθε χρόνο να πηγαίη, ή ίδια, στην “Όλλανδία για να προμηθεύεται άπ' ευθέως βολθούς για τουλίπες τών σπανιωτέρων ειδών.

“Όταν έφθασε στο σπίτι του ό σέρ Μπέν τράβηξε ίσια στον κήπο όπου ήταν θέβαιος πώς θά εύρισκε τη γυναίκα του. Πράγματι ή λαίδη Ουάρντερ συζητούσε εκείνη τη στιγμή με τόν κηπουρό και του έδιδε διάφορες οδηγίες.

“Οι δύο σύζυγοι χαιρετήθηκαν με άδιαφορία, είπαν μερικέες ασήμαντες κουβέντες κι' άμέσως κατόπιν ό σέρ Μπέν άντηγγιλησε στη γυναίκα του ότι έφευγε για τό Παρίσι.

— Κι' εγώ φεύγω για την “Όλλανδία. — είπε ή λαίδη Ουάρντερ, — θά γευματίση εδώ, ή ήρθες μονάχα για να έτοιμάσης τη θαλίτσα σου;

— Θά γευματίσω μαζί σου, άγαπητή μου, και θά φύγω τό άπόγευμα.

Αυτή ήταν ή ζωή της, χρόνια τώρα

Στό Παρίσι, ό σέρ Μπέν Ουάρντερ, κατέλυσε στο ξενοδοχείο “Μπριστόλ”. Έκανε την τουαλέτα του, φόρεσε ένα από αυτά τά κοστούμια, για τά όποια δικαίως ύπερηφανεύονταν οι ράτσια του Λονδίνου, κι' έπευσε στο σπίτι της κόμισσης. “Ο ύπνρής τόν αναγνώρισε και με προθυμία τόν ώδήγησε στο σαλόνι. “Η ώραία κόμισσα τόν δέχθηκε μ' ένα ευφρόνιμα έκπλήξεως και χαράς σύγχρονως, πράγμα πού έκανε την καρδιά του σέρ Μπέν να χτυπάη κάτω πύο γρήγορα.

“Ίσως πριν από δεκαπέντε ή δέκα χρόνια, ό σέρ Μπέν θ' άρπαζε, χωρίς διατυπώσεις, την όμορφη κόμισσα στην άγκαλιά του και θά τη γέμιζε φιλική κατόπιν τών ζωηρών αναμνήσεων και τών ύποσχέσεών της τού περασμένου χρόνου! Σήμερα όμως αυτός δεν ήξερε γιατί — ίσως γιατί είχε συνήθειε τελευταίως να συναντά όλο ψυχρές κι' άψυχες γυναίκες, — άρκέσθηκε να φιλήση τό λευκό χεράκι της φίλης του.

— Άγαπημένη μου! — έλεγε ό σέρ Μπέν — πόσο ύπέφερα όλον αυτόν τόν καιρό, μακριά από σάς! Δεν φαντάζεστε με πόση χαρά πληροφορήθηκα την άπουσία του κόμης κι' όπως θέλεπετε, ήρθα άμέσως!... Είσαι ώραιότερη από κάθε άλλη φορά... Τζούλια! — για πρώτη φορά ό σέρ Μπέν την άνόμασε με τό μικρό της όνομα — είνε κρίμα να ζής τόσο μόνη σου! — Τί να γίνη, φίλε μου! Αυτή είνε ή ζωή! — είπε ή κόμισσα άναστενάζοντας.

— Θά διασκεδάσουμε μαζί, άγαπημένη μου. “Απόψε, άν σ' εύχαριστή αυτό, μπορούμε να πάμε στην “Όπερα. —... Ναι, ναι! μετά θά δειτηνώσουμε μαζί και θά πάμε σ' ένα χορευτικό κέντρο. —

“Η πρώτη αυτή θραδειά πέρασε εύχάριστα. “Ο σέρ Μπέν ζούσε σαν μέσα σ' ένα ύνειρο. “Αλλά όταν ξαναγύρισαν στο σπίτι της κόμισσης, όταν ό σέρ Μπέν θέλησε να την φιλήση, ή Τζούλια τραβήχθηκε από τό άγκαλιάσιμά του και ψιθύρισε τρυφερά:

— Αόριο!

“Ο σέρ Μπέν θεώρησε αυτή την άναβολή ως ένα γυναικειό καπρίτσιο και δέν θέλησε να έπιμείνη περισσότερο. Γεμάτος χαρά για τόν αβριανό, θέβαιον θριαμβό του, άρκέστηκε πάλι να φιλήση άπαλά τό χέρι της ώραιας του κι' επέστρεψε στο ξενοδοχείο του.

Την επομένη, ό σέρ Μπέν έστειλε στην κόμισσα μιά άγκαλιά από όλκια τριανταφυλλια και την ώρισμένη ώρα ντύθηκε, έβαλε μιά γκαρτενία στη μπουτονιέρα του, μπήκε σ' ένα ταξί

“Η Τζούλια βρισκόταν στην άγκαλιά ενός ξανθού νέου...

και πήγε στης Τζούλιας.

Παραξενεύτηκε κάπως, όταν ο υπηρέτης του είπε πως είχε διαταγή να μη δεχθῆ κανέναν, γιατί ἡ κυρία κόμησσα ήταν κουρασμένη κι ἀναπαύεται. Ο σέρ Μπέν φάνηκε σαν να δι- στασε μιά στιγμή, κατόπιν όμως σκέφθηκε πως ἀσφαλῶς θά ἦταν κανένα κόλπο τῆς Τζούλιας, γιὰ νὰ τὸν βασανίσῃ και νὰ τὸν υποβάλλῃ σὲ μιά νέα δίκιμασία. Ἄν ἀναπαύεται, ὅπως συνήθει, σὲ τιθεῖται τὸ σαλονιοῦ, τόσο τὸ καλύτερο θὰ τὴν ζυμπούσε μ' ἕνα φίλ...

Ἀποφασιστικὰ ὁ σέρ Μπέν παραμέρισε τὸν υπηρέτη κι' ἄρ- χισε ν' ἀνεβαίνει τὶς σκάλες. Στενωχρημένος, ὁ υπηρέτης, τὸν ἀκολουθοῦσε και τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν ἐπιμείῃ γιατί θὰ γινόταν αἰτία νὰ χάσῃ ἰσως τὴ θέσι του! Ἄλλὰ ὁ σέρ Μπέν εἶχε ἀνοιξὶ κιόλας τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ὅσο σιγα- λέναι μπορούσε, γιὰ νὰ μὴ ζητηθῆ τὴν Τζούλια ἀν τυχόν κοι- νῶταν.

Ἄνα μεγάλο παραβάν θρισκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα. Πίσω ἀπ' αὐτὸ στάθηκε μιά στιγμή ὁ σέρ Μπέν, κατὰπληκτος, σα- στισμένος μπροστὰ τὸ θέμα ποῦ ἔβλεπε... Ἡ Τζούλια δὲν κοιμόταν, μόνο θρισκόταν στὴν ἀγκάλια ἐνὸς νέου ξανθοῦ! Ἐκείνος τῆς ἔκανε παράνοια γιὰ τὴ χθεσινὴ ἀπιστία τῆς, κι' ἡ Τζούλια τοῦ ἔλεγε τρυφερά:

— Ἀνῆτε! Αὐτὸν τὸν γέρο ζήληφες, πολυαγαπημένε μου; Ἐκίνησε ὁ φουκαρὰς ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἐπίτρεδες γιὰ μένα, ἐ- πομένως δὲν μπορούσα παρὰ νὰ τοῦ προσχωρῶω γιὰ λίγες ὥρες τῆ συντροφία μου... Αὐτὸ ἦταν ὄλο, κακὲ!... Μπροστὰ σὲ σένα, λατρευτὲ μου, κανέναν ἄνδρα δὲν λογαριάζεται! Λέο, πολυαγαπημένε μου, μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ!...

Μέσα σ' ἕνα τρελλὸ ἀγκάλιασμα πνίγηκαν τὰ τελευ- ταία λόγια τῆς Τζούλιας... Ὁ σέρ Μπέν ἔκλεισε σιγά τὴν πόρτα, κατέθηκε πρέχοντας τὶς σκάλες, ἄρπαξε τὸ καπέλλο του ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ φοβισμένου υπηρέτη κι' ἐπέστρεψε σὲ ξενοδοχεῖο, μουρμουρίζοντας:

— Μήπως γέρασα στ' ἀλήθεια; Μήπως ἡ γυναίκα δὲν ἄλλαξαν, ἀλλὰ ἄλλαξα ἐγώ;... Ποτέ! ποτέ! ὄχι στὰ νειάτα μου ἀκόμα, δὲν φίλησα καμμιά γυναίκα μὲ τό- σο πάθος, ὅσο ὁ ξανθὸς Λέο!...

Ἐπὶ μέρες ὁ σέρ Μπέν γύριζε ἄσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα σὲ Παρίσι, ὡς ὅτου μιά μέρα σὲ θυρωρεῖο τοῦ ξενοδοχείου, τοῦ ἔδωσαν ἕνα γράμμα. ἦταν ἀπὸ τὴ Χάγη. Ὅχι, ὅμως ἀπὸ τὴ γυναίκα τὸν, ἀλλὰ ἀπὸ μιά παιδικὴ φίλη τῆς, τὴ Μίννα Βάν Φρόεν. Τοῦ ἔγραφε πως ἔλειπε ὁ ἄνδρας τῆς κι' ἔτσι ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ, νὰ τοῦ μιλήσῃ και πὼς θὰ τῆς ὀνειρεθεῖ ἄνδρα ἔξω ἀπὸ ἐπιστρεφόν- τας στὴν Ἀγγλία, περνοῦσε πρῶτα ἀπὸ τὴ Χάγη...

— Ἀ! — σκέφθηκε ὁ σέρ Μπέν — νὰ ἐπὶ τέλους μιά γυναίκα ποῦ μοιλοῦνι φαίνεται ἡσυχία κι' ἀφοσιωμένη στὸν ἄνδρα τῆς, κρύβει ὡστόσο μέσα τῆς μιά κρυφὴ φλόγα!...

Παρηγορημένος γιὰ τὴν τελευταία σκληρὰ ἀπογοή- τευσί του, ὁ σέρ Μπέν πήρε τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὴ Χάγη και τὸ ἴδιο θράδυ ἔφθανε σὲ σπῆτι τῆς Μίννας Βάν Φρόεν.

— Θέε μου! — σκέφθηκε ὁ σέρ Μπέν — σ' αὐτὴ τὴν καλονοικοκυρὰ θὰ ζεπέσω τώρα; Φρικὴ!

Ὁ σέρ Μπέν προσπαθοῦσε νὰ τῆς ὀρθῆ κάτι τὸ ἔλκυ- στικὸ, κάποια κρυφὴ γάρη, ἀλλὰ τίποτε δὲν τῆς εἰρι- σκε. ἦταν ὁ τύπος τῆς ἄπλης, καλῆς κι' ἀγαθῆς γυ- ναίκας, χωρὶς κοκεταρίες και ἰστορίες φιλαρέσκειας! Ὡστόσο τὸ δειπνο ἦταν πλούσιο και τὰ κραμια ἐκλεκτά. Κι' ἐνὸ ἔπινα τὸν καφέ τοῦς σὲ σαλόνι, ὁ Μίννα ἄρχισε νὰ τοῦ μιλά αὐστηρά. Ἐπε πως εἶχε φιλοξενήσει σὲ σπῆτι τῆς, τὴ σύζυγο τοῦ λαίδη Οὐάρντερ και μοιλοῦνι ἡ φίλη τῆς δὲν τῆς εἶχε ἀνοιξὶ τὴν καρδιά τῆς, ἐκείνη εἶχε καταλάβει τὸν κρυφὸ καυμὸ τῆς. Δὲν ἦταν κρίμα νὰ παραδλέθῃ τὶς γάρες και τὴν ὡμορφία τῆς ἀνεκτίμητης ἐκείνης γυναίκας γιὰ περσαστικούς, ἀγάσιτους ἔρωτας, ἀμοιβόλοῦ ἀξίας γυναικῶν;

Ὁ σέρ Μπέν, μὲ κατεθασμένο κεφάλι, ἀκουσε τὶς παρατη- ρήσεις τῆς ἀγαθῆς Μίννας Βάν Φρόεν, ντροπισμένος γιὰ τὴ σκέφι ποῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του ὅταν ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς. Τέλος σῆκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του, κύτταξε κατὰματα τὴ συνομιλήτρια του και σκεπτικῶς εἶπε:

— Ἐχετε δίκιο, κυρία μου, και σὰς ἐξοριστῶ γιὰ τὶς φιλι- κες συμβουλές σας. Παραβλέπουμε συχνὰ τὸ λουλοῦδι ποῦ εἶνε κοντὰ μας και ζητοῦμε ἄλλα... τὰ ὅποια δυστυχῶς μῆς θοαβίζωμεν μιά στιγμή μὲ τὴν ὡμορφία τοῦς. Θὰ ἐπι- στρέψω στὴ Λέλια... Καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ τῆς ὄσω ποτέ αἰτία νὰ λυπηθῆ!...

Ὁ Σέρ Μπέν, ξαναγυρίζοντας στὸν πύργο του, βρῆκε τὴ γυναίκα του στὸν κῆπο. Κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς ἕνα τηλεγρά- φημα. Καθὼς πλησι- ἀζε ὁ Σέρ Μπέν, εἶ- δε τὰ μάτια τῆς ποῦ ἔλαμπαν μὲ μιά ἀ- συνήθιστη ζωηρότη- τα. Κολακεύτηκε, νο-

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ἡ βασίλισσα τῆς Δανίας κι' ὁ Ἰσλανδὸς ἐπίσκοπος. Τὸ λάθος τοῦ πανιερωτάτου. Πόσα παιδιὰ εἶχε... ὁ ἀδέσφορος. Ἐνὰ ἀνάκληρο περιστατικὸ ποῦ συνέβη στὸ ἔσκιλας μας Γεώργιο. Ὁ δημοδιδάσκαλος και τὰ... παιδιὰ του. Ἡ κατὰσχολία τοῦ ἄλογου τοῦ Ὀθωνος. Τὰ ὑπεροχὰ λόγια τῶν ἐσκιλάων κλπ.

Κάποτε ἡ βασίλισσα τῆς Δανίας ἐπισκέφθηκε τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰσλανδίας και φιλοξενήθηκε ἀπὸ τὸν διαμαρτυρούμενο ἐπίσκοπο τοῦ τό- που, ἕναν καλοκαρδο γηραιὸ Ἰσλανδῶ.

Μετὰ τὸ γεῖμα, ποῦ δόθηκε πρὸς τιμὴν τῆς βασίλισσας, ὁ Ἰσλανδὸς ἐπίσκοπος ἀνέλαβε νὰ τῆς δεῖξῃ μερικὰ παραξενὰ ἡρώδη και λουλοῦ- δινα, ποῦ ἰσῆρχαν μέσα στὸν κῆπο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Καθὼς λοιπὸν περπατοῦσαν μόνον τοῦς, ἡ βασίλισσα, ποῦ εἶχε πλη- ροφορηθῆ ὅτι ὁ ἐπίσκοπος ἦταν παντοειμένος — ὁ γάμος ἐπιτελεῖται στοὺς διαμαρτυρούμενος κληρικοῦς — ρώτησε τὴν Αὐτοῦ Πανιερότητα:

— Ἀλήθεια... Πόσα παιδιὰ ἔχετε, Πανιερότατε ;

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Δανικὴ λέξις παιδιὰ εἶνε σχεδὸν ἀπαράλλαχτη μὲ τὴν Ἰσλανδικὴ λέξι ἐπρόβαται, ὁ Ἰσλανδὸς ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξερε και τόσο καλὰ τὴ Δανικὴ γλώσσα, νόμισε πως ἡ βασίλισσα τὸν ρώτησε... πόσα πρόβατα ἔχει, και τῆς ἀπάντησε ἀφέλειστα :

— Διὰκόσια, Μεγαλειότητά ἢ.

— Διὰκόσια ἢ... φωναξὲ κατὰπληρῆ τὴ βασίλισσα. Καὶ πὼς μπορεῖτε και τὰ συντηρεῖτε τόσα πρόβατα ;

— Μπῆ! Δὲν εἶνε και δύσκολο. Μεγαλειότητά, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ἐπίσκοπος χαμογελῶντας. Τὸ καλοκαίρι τὰ στέλνω στὰ βουνὰ και βόσκουν και τὸν χειμῶνα τὰ σπάζω και τὰ τρώω ἢ.

Κόκκαλο ἡ βασίλισσα.

Κάποτε ὁ ἀειμνήστου βασιλεῦς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος Α' δέ- χτηκε σ' ἀκρόασι τὸν δημοδιδάσκαλο τοῦ Ἁγίου Βασίλειου Ἐμμανοῦλ και, σὲ μιά στιγμή, πῶσο στὴν κούβεντα, τὸν ρώτησε :

— Κι' ἔχετε πολλὰ παιδιὰ, διδάσκαλε ;

Ὁ δημοδιδάσκαλος παρεξήγησε τὴν ἐρώτησι τοῦ βασιλεῦς, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε γιὰ τοὺς μαθητὰς του, και τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Κανένα, Μεγαλειότητά. Εἶνα ἄγαμος ἢ.

Κάποτε τὸ Αὐτοκράτορα τοῦ ἀειμνήστου βασιλεῦς Ὀθωνος εἶχε καταδικασθῆ νὰ καταβῆ ἕνα χρηματικὸ ποσὸ σὲ κάποιον δικαιοῦχο. Τὸ Αὐτοκράτορα ἦμος, ἄν και τοῦ ἐκονοσοτήθῃ ἡ τελεσί- δικος και ἐκτελεσθῇ ἀπόσας τὸ δικαστηρίο, διαστρεφόμενος νὰ καταβῆ τὸ ποσόν, κι' εἶσι ὁ δικαιοῦχος ἀναγκάστηκε νὰ πα- ραβιάσῃ πρὸ τὸν ἀνακτόρο, μὰζ μ' ἕναν δικαστικὸ κλητήρα, και νὰ κατασχῇ τὸ ὄλογο τοῦ βασιλεῦς, τὴν ὄρα ποῦ θὰ τὸ δὴ- ροῦσε ἕνας ἱπποκόμος στὸν πελάτο.

Ὅταν ἔμαθαν τὴν κατάσχεσι ὁ ἀλοῖκο, ἔτρεξαν στὸν Ὀθων- ον, τοῦ ἀνεκοίνωσαν τὸ γεγονός και τὸν ἐπιφοροφόρησαν συγχρό- νως ὅτι δέταξαν νὰ παυθῆ ὁ ἐνεργήσας τὴν κατάσχεσιν δικα- στικὸς κλητήρ.

Ὁ Ὀθων, μιλῶς τὸ ἄκουσε αὐτὸ, τοῦς εἶπε μὲ αἰσθηρὸ τὸ νοῖο :

— Ὁ δικαστικὸς κλητήρ ἔπραξε τὸ καθήκον του, ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου και τοῦ Βασιλεῦς. Εἶνε ἄξιος ἐπιαιῶν και πρέπει νὰ διατηρηθῇ στὴ θέσι του... Διατάσσω συγχρόνως νὰ πληρωθῆ ἡμέσως ὁ ἐπιβάλων τὴν κατάσχεσιν ἰδιωτῆς. Ἀλλοῖοι μὲν στὰ ἔθνη, ὅπου ὁ βασιλεῦς δὲν σέβεται τὴν δικαιοσύνην ἢ.

Τὸ ἀνεκδοτο αὐτὸ εἶνε ἀληθέστατο. Τὸ ἀρνηγεῖται ὁ ἀληθινοῦτος σοφὸς τοῦ Σουλκάστρου, Ἰ. Στανισλάου.

Τὸ Πάσχα τοῦ 1902 ὁ βασιλεῦς Γεώργιος πῆγε, κατὰ τὴ συνήθειά του, και ἐπισκέφθηκε ἄλλους τοὺς σταθμοῦς, στὰ Παρατηρήματα.

Μιλῶντας ἐκεῖ ἀφέλειστα, μὲ ἀξιοματικούς, ἰταξιοματικούς και φαντάρους, εἶπε σ' ἕναν λοχία :

— Νοῦξω πως και τρέψω σὲ εἶδα ἐδῶ, λοχία.

— Δὲν λαθνεῖται, Μεγαλειότητά ! ἀποκρίθηκε ὁ λοχίας. Εἶμαι... ἀ με- τὰ β λ η τ ο ς ἢ.

μίζοντας πως ἡ ἀνυπόκριτη ἐκείνη γαρὰ θροῦλοῦταν στὴν ἀνέλπιστη παρουσία του. Τὰ λόγια τῆς ὅμως τὸν ἔκαναν νὰ καταλάβῃ τὸ λάθος του.

— Ὡ, Μπέν! ἔλεγε ἡ Λέλια, πόσο εἶμαι εὐτυχῆς!... Φαντάσου ὅτι θὰ εἶμαι ἡ πρώτη στὴν Ἀγγλία ποῦ θ' ἀποκτηθῇ τὴν περίφημη διπλῆ, γαλάζια του λῆπι!... Γάρα μόλις ἔλαξα τηλεγρά- φημα ἀπὸ τὴ Χάγη, ἀπὸ τὸ Κέλλκαυτ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀναγγέ- λει τὴν ἀποστολὴ ἐνὸς βολθοῦ!!

Τὸν καυμένο τὸν Σέρ Μπέν! Σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ, θαύμαζε τὴ γάρη και τὴν ὄριμη ὡμορφία τῆς γυναίκας του. Τάχα ἄς δυσκολεῦοταν πολλὴ νὰ ἐκ- νακερδίσῃ τὴν ἀ- γάπη τῆς, ἡ ἡψ- πάως εἶχε γίνει κι' αὐτὴ μιά κρούα, κι' ἄμυχη γυναίκα :

